

SISSEJUHATUSEKS

Käesolev lugu räägib minu koertest, kellest nii mõnigi on olnud üsna ebatavalise elusaatusega. Minu shoti terjeritest. Väikesest Sassist, kes ühel päeval pererahva juurest kaotsi läks ja juhuslikult mu ema töö juurde sisse lonkis. Hooletusse jäetud ja rikutud psüühikaga Sotrist, kelle head inimesed tänavalt üles korjasid ja meile pakkusid ning kes oma noorusaastatel inimestele raevukalt kallale kargas ja 11-aastaselt minul ninast tüki välja hammustas. Leebest Epifaniast, kes saabus meile pool-surnuks nälginuna ning kes vastas hoolitsusele tohutu tänulikkuse ja ustavusega. Lõbusast ja mängu-himulisest noorest Bertast, kes on täielik süleloom ja ülekõige armastab magada kaisus. Pisikesest Schubertist, kellele meeldib autos õlale ronida.

Ja ka naljakast segaverelisest Ruurikust, kes otsustas omapäi hakkama saada.

Samade toredate koerte alusel on valminud ka minu lastejutustus “Koeralaps Berta seiklused”.

“Milleks küll ometi kirjutada nii palju oma koertest ja koguni panna kirja nende elulood?”, küsivad nüüd kindlasti paljud. Sellele küsimusele võin vastata mitmeti. Ühe põhjusena tegin seda lootuses, et need lood võiks ehk mõnele koerasõbrale või lihtsalt loomaarmastajale huvi pakkuda, ja vahest oleks kellelgi võimalik ka minu vigadest õppida. Peamiselt on see aga omamoodi mälestusraamat parimatest sõpradest, kes mul iial on olnud.

Autor

SASS

Juba üsna väiksest peale nurusin ma emalt koera. Alguses oli ema üsna ebaleval seisukohal, kuid pikapeale hakkas see mõte temalegi meeldima. Paraku lükkus asi pidevalt edasi, sest emal oli koe-ratõugude hulgas välja kujunenud kindel lemmik, ent ta ei teadnud ta selle tõu nimetust ega muidugi ka seda, kust seesuguseid kutsikaid osta saaks.

Ema rääkis sellest silmajäänud tõust tihti. “Ma nägin täna linnas jälle oma lemmikkoera,” tavatses ta öelda. “Ta on oma lühikeste käppade ja habemega nii koomiline. Ei tea, kuidas ta ka korteris pidamiseks sobiks?”

Vastus tuli peagi. Ühel kuumal suvepäeval 1992. aasta juunikuus astus ema töö juurde maja avatud uksest sisse seesama kummalist tõugu koer, räsitud ja sassis karvaga, ning keris ennast usalduslikult ema jalgade juurde leti alla magama. Ema oli kindel, et peremees tuleb talle kohe järele, seda aga ei juhtunud. Õhtul ei jäänud emal muud üle, kui koer endaga koju kaasa võtta.

Mina olin sel ajal kümme aastat vana ning veetsin parajasti maal sugulaste juures suvevahe-aega. Mul polnud aimugi, mis vahepeal oli toimunud – et lõpuks ometi oli mul päris oma koer, keda nii kaua olin igatsenud. Selgus tuli siis, kui ema mind koos koeraga vaatama tuli. Esialgu ei suutnud ma uskudagi, et koer tõepoolest meile kuulub. Uuri-

sin kohe ka ta nime. Ema muidugi tema tõelist nime ei teadnud, ent oli koera sassis kasuka järgi Sassiks hakanud kutsuma. Ja Sass võttis rõõmuga omaks nii uue nime kui ka uue pererahva.

Ta oli noor, väga lõbus ja sõbralik koer. Mäletan hästi tema kommet inimeste juurde diivanile või voodile hüpata ja põlveõnarusse kerra tõmbuda. Üldse armastas ta väga inimeste lähedust. Jumaldas jalutuskäike. Iga kord kui võtsime ta rihma, hakkas ta suurest rõõmust sügavalt urisema.

Sass oli meil umbes kolm kuud. Kord oli meil emaga linnas mingeid asju ajada ja otsustasime Sassi kaasa võtta. Lihtsalt, et koeral oleks ka veidi vaheldust. Üksi kodus konutamine ei kuulunud just tema meelistegevuste hulka.

Pöörasime emaga ühe Narva maantee maja juures ümber nurga, Sass rõõmsalt rihma otsas kepslemas. Korraga peatas meid üks naine, kes pöörase rõõmu ja üllatusega midagi vene keeles karjus. “Kardinka, Kardinka,” kordas ta õnnelikult. Sass tormas tema juurde, liputas metsikult saba ja üritas naise nägu limpsata. Selgesti võis aru saada, et need kaks üksteist tunnevad.

Muidugi oli Sass tema koer. Ja nimeks oli tal tegelikult Kardik. Naine jutustas koera kadumisest põhjalikult ning palus meil enda kodu juurde kaasa tulla. Et siis saaks ka ta pere ja naabrid tunnistada, et tegemist on tõepoolest tema loomaga. Mis meil muud üle jäi kui nõustuda. Ning loomulikult tundis ka naise majarahvas koera kohemaid ära. Olime oma Sassist ilma.

Olime emaga mõlemad kohutavalt õnnetud. Selle kolme kuuga oli koer meile juba väga oma-seks saanud ja kahju oli temast loobuda. Kuid muidugi tuli endale aru anda, et tegelikult koeral ju vedas – ta sai oma päris pererahva juurde tagasi ja tema jaoks oli perenaiselega juhuslikult kokkujooksmine ootamatult süllelangenud õnn.

Hakkasin uue hooga koera nõudma. Sedakorda visamalt ja jonnakamaltki. “Võtame kasvõi tavalise krantsi, vahet ei ole, peaasi et oleks oma koer,” palusin ma. Ema siiski krantsi ei tahtnud. Ta leidis, et kui võtta koer, siis ikkagi just shoti terjer. Need kolm kuud olid talle üsna hästi kinnitust andnud selle väikese urukoera toredas iseloomus ja ka selles, et isegi väikesesse Lasnamäe korterisse sobib ta suurepäraselt.

Esiialgu jäi see plaan siiski soiku ja elu kulges vana rada pidi edasi. Tõukoera kutsikad olid sel ajal väga kallid ning ostuvõimalust polnud. Pool aastat hiljem naeratas meile aga õnn.